

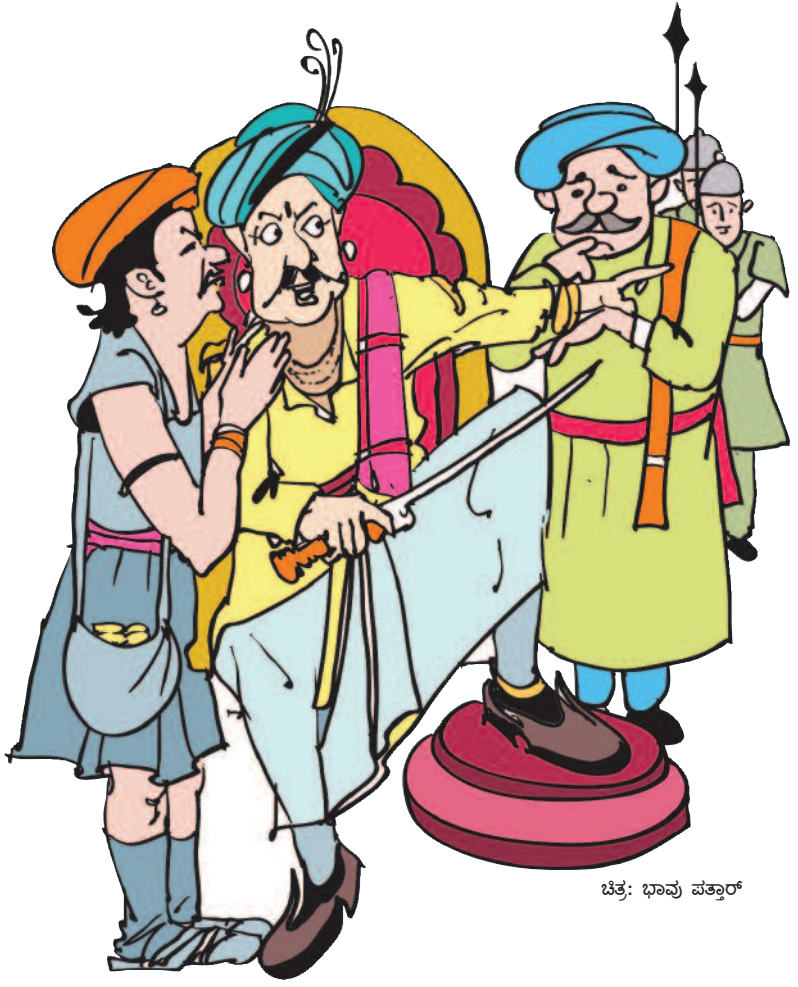

ಕಣ್ಣು ತೆರೆಸಿದ ಕಳ್ಳ

ವಿರಾಟಪುರವನ್ನು ವೀರವರ್ಮನೆಂಬ ರಾಜ ಆಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆತ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ, ಅವನ ಮಂತ್ರಿ ಕಲಾನಿಧಿ ಮಹಾದುಷ್ಟ. ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ತಾನೇ ಕಬಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಪ್ರಜೆಗಳ ದೂರು ರಾಜನ ತನಕ ತಲುಪದಂತೆಯೂ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲರೂ ಒಳ್ಳೆಯವರೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿದ್ದ ರಾಜನಿಗೆ, ಮಂತ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ಕೊಂಚವೂ ಶಂಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖವಾಗಿದ್ದಾರೆಂದೇ ನಂಬಿದ್ದ.

ಸತತ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಳೆಯಾಗದೇ ಬಹಳಷ್ಟು ಪ್ರಜೆಗಳು ಕಂಗೆಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕೃಷಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದ ಮಣಿಕಂಠನೆಂಬ ಯುವಕ, ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ತನ್ನ ತಂದೆ, ತಾಯಿಯ ಆರೈಕೆಗೆ ಹಣವಿಲ್ಲದೇ ಪರದಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಆಗಾಗ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೂ, ಅದು ಸಾಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ರಾಜನನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ, ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಡುವಂತೆ ಸಲಹೆ ನೀಡಿದರು. ಮಣಿಕಂಠ ಅರಮನೆಯತ್ತ ನಡೆದ. ರಾಜಭಟರು ಅವನನ್ನು ದ್ವಾರದಲ್ಲೇ ತಡೆದರು. ರಾಜ ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿಯ ಭೇಟಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬೆದರಿಸಿ, ಕಳಿಸಿದರು. ತಕ್ಕ ಉಪಚಾರ ಸಿಗದೆ, ಅವನ ತಂದೆ, ತಾಯಿ ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆದರು. ತನ್ನ ಅಸಹಾಯಕತೆಗೆ ಮರುಗಿದ ಮಣಿಕಂಠ, ತನ್ನಂತೆ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಪಣತೊಟ್ಟ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಕ್ಷಾಮದಿಂದಾಗಿ, ಯಾರೂ ಕೆಲಸ ನೀಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಂತರೂ ಕೃಪೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ಬೇಸರಗೊಂಡ ಮಣಿಕಂಠ, ರಾಜನನ್ನು ತಲುಪಲು ಕಳ್ಳತನವೇ ದಾರಿಯೆಂದುಕೊಂಡ. ಬಡವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕದಿಯಲು ಶುರುಮಾಡಿದ. ಔಷಧಕ್ಕೆ, ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ, ಮದುವೆಗೆ, ಊಟೋಪಚಾರಕ್ಕೆ ಹಣದ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಬಡ ಜನರು ಮಣಿಕಂಠನ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಹಣದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ತಿಳಿದು, ಆ ಹಣವನ್ನು ತಾನು ಯಾರ ಮನೆ, ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಕದಿಯುವನೋ ಅವರಿಗೆ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆತ ಚಾಕಚಕ್ಯತೆಯಿಂದ ಕಳವು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಯಾರಿಂದಲೂ ಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಡವರ ಅವಶ್ಯಕತೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅವನು ಕದಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಣದ ಮೊತ್ತ ಕಡಿಮೆಯೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಕನ್ನ ಹಾಕಿದ ನಂತರ, ತಮ್ಮ ಗೋಡೆ, ತಿಜೋರಿ ದುರಸ್ತಿಗೆ ಶ್ರೀಮಂತರು ಮಾಡುವ ಖರ್ಚೇ ಜಾಸ್ತಿಯಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ಶ್ರೀಮಂತ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು, ಮಣಿಕಂಠ ಕದಿಯಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಅವನ ಮನೆಗೇ ತಲುಪಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಹೀಗಾಗಿ, ಮೊದಲ

ಚಿತ್ರ: ಭಾವು ಪತ್ತಾರ್

ಎರಡು ಕಳ್ಳತನಗಳ ನಂತರ ಮುಂದೆಂದೂ ಅವನು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ.

ಒಮ್ಮೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಬಂದು, ತಮ್ಮ ಶಾಲೆಯ ಕಟ್ಟಡ ಜೀರ್ಣಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದು, ಅದನ್ನು ದುರಸ್ತಿ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಕುಸಿದುಹೋಗುವ ಭಯವಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಮಂತ್ರಿಗಳಿಂದಲೂ ಯಾವುದೇ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದರು. ಆತ ಮೇಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿದ. ದುರಸ್ತಿಗೆ ಇನ್ನೂರು ಬೆಳ್ಳಿಯ ನಾಣ್ಯಗಳು ಬೇಕಾಗುವುದೆಂದ ಮೇಸ್ತ್ರಿ. ಬಡ ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಗಾಗಿ, ತಾನು ಅರಮನೆಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಕದ್ದು ತರುವುದಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರೆದುರು ಹೇಳಿದ ಮಣಿಕಂಠ. ಈ ಸುದ್ದಿ ರಾಜನಿಗೆ ತಲುಪಿತು. ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿದ ರಾಜನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ತಾನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀಡಿದ್ದರೂ, ಒಬ್ಬ ಯುವಕ ಅರಮನೆಗೇ ಕನ್ನ ಹಾಕಲು ಬರುತ್ತಿರುವುದೇಕೆ? ಅಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವಿರುವ ಈ ಕಳ್ಳ ಯಾರು? ಎಂಬ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಮೂಡಿತು. ರಾಜಭಟರನ್ನು ಕರೆದು, 'ಆ ಕಳ್ಳ ಬೊಕ್ಕಸದಿಂದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕದಿಯುವಾಗ, ಹಣ ಸಮೇತ ಹಿಡಿದು, ನನ್ನ ಬಳಿ ಕರೆತನ್ನಿ' ಎಂದು ಆದೇಶಿಸಿದ. ಮಣಿಕಂಠ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ ರಾತ್ರಿಯಂದು, ಅರಮನೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ.

ಆತ ಬೊಕ್ಕಸದಿಂದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಿ, ಜೇಬಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಮರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ರಾಜಭಟರು ಅವನನ್ನು ಸುತ್ತುವರಿದರು. ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಇನ್ನೊಂದು ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಇರಿಸಿದ್ದ ಬೂದಿಯನ್ನು ಸಿಂಪಡಿಸಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಕಣ್ಣು ಒರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ, ಮಣಿಕಂಠ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಹೋದ.

ರಾಜಭಟರನ್ನೇ ಮರಳು ಮಾಡಿ ಮಾಯವಾದ ಕಳ್ಳನ ಬಗ್ಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಕುತೂಹಲ ಮೂಡಿತು. ಅವನು ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ್ದ ಇನ್ನೂರು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯದ ಬದಲು, ಸಾವಿರ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕದ್ದು ಒಯ್ಯಿರುವುದೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಟ್ಟವರಿಗೆ ನೂರು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಡಂಗುರ ಸಾರಿದ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮಣಿಕಂಠ ತಾನೇ ರಾಜ ದರ್ಬಾರಿಗೆ ಬಂದ. ಸ್ಫುರದ್ರೂಪಿ ಯುವಕನನ್ನು ನೋಡಿದ ರಾಜ 'ಇಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿರುವ ನೀನು ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಾರದೇನು? ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿ ಜೀವಿಸಲು ನಾಚಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಕದ್ದೊಯ್ಯ ಸಾವಿರ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವೆ?' ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿದ.

ರಾಜನಿಗೆ ವಿನಯದಿಂದ ಕೈಮುಗಿದ ಮಣಿಕಂಠ, 'ಮಹಾಪ್ರಭು, ಎಲ್ಲರೆದುರು ಹೇಳಲಾಗದು. ನಿಮ್ಮ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಅಪ್ಪಣೆ